

ARA

JASP, l'engany del segle

Renault (1995)

“**Com va dir Kant**, per saber algunes coses no n’hi ha prou amb haver-les après”, li etziba un directiu pedant i altiu a un jove que treballa a la seva empresa i que fa jornades laborals de dotze hores, toca el saxofon en un local de música en directe, està llicenciat en història i periodisme i parla anglès i alemany. “La cita no és de Kant, és de Sèneca”, li contesta. Ara d’això se’n diria un *zasca* o un flist-flast. Els nous públics d’ara no es poden ni imaginar com va ser d’important aquest anunci. JASP els deu sonar a xinès. La sigla JASP (*Jóvenes Aunque Sobradamente Preparados*) va arribar a donar nom a una generació inventada, un castell de focs, un romanço com una casa de pagès.

És interessant, molt interessant, mirar-s’ho amb la perspectiva dels vint-i-cinc anys que ja han passat i veure com va ser de grossa la presa de pèl. Algú ens va fer creure que aquella generació, nascuda entre principis i mitjans dels anys setanta, era la més ben preparada de la història contemporània a casa nostra. Eren temps de bonança econòmica, de sous astronòmics, d’una generació benestant en els llocs de poder, i va venir molt a tomb construir el miratge d’uns joves que empenyien amb força per darrere. Quina gran estafa.

No han manat mai

La marca, Renault Clio, i l’agència de publicitat, Tiempo BBDO, ho van fer de cine. La repercussió de l’eslògan és poc comparable amb la de cap altre. Una altra cosa és l’enganyifa, l’anàlisi socioeconòmica de fireta que ens van voler colar amb el JASP dels nassos. Llicenciatures, màsters, idiomes, facilitat per viatjar a tot el món, escoles de negocis... tot per arribar on? El forat de la sobrequalificació, el tap generacional, l’ultraliberalisme com a fètida panacea. Els que manaven a meitat dels noranta, els que fàcilment cobraven un milió de pessetes al mes, els que diuen que van fer la Transició –ui, sí, i que n’estan tan contents–, continuen manant ara. Els JASP no han manat mai.

Per cert, el següent anunci el protagonitzava una noia. “Qui ocuparà el meu lloc? Un estranger? ¿Heu fitxat algú de la competència?” “No, ella, no he tingut més remei”. Sostre de vidre, equiparació salarial, masclisme... La llista és llarga. ♦

TONI VALL

PERIODISTA